

A 14. verset figyelmeztetésként is lehet olvasni: *azok* (és csak azok) Isten fiai. Akik az Ő gyermekei, azokat az Ő Lelke kell, hogy vezesse. „Vizsgáld meg, ki vezet!”

15–17-tel együtt olvasva viszont ez lesz hangsúlyos: azok *Isten fiai*. Ha az Ő Lelke vezet téged, akkor ne félj: valóban az Ővé vagy, erről maga a Szentlélek tesz bizonytságot!

Jézus a Jó Pásztor: Ő „előttük megy”, a juhok hallgatnak a hangjára. A Szentlélekről azt mondja: „nálatok lakik, bennetek lesz”, és az Ő szavait juttatja eszünkbe.

Hogyan lehetséges ez? Isten megígérte és meg is adja Lelkét azoknak, akik hisznek Krisztusban (megtérnek), „akik engedelmeskednek neki” (ApCsel 5,32).

Bennem van, de nem egyedül. A „test” (az óember, a régi én, a világ szerinti gondolkodás, érzések, az a nyomás, hogy azt tartsam jónak, amit a világ annak tart) szintén bennem van. Ez „ellenségeskedés Isten ellen” (8,7), amit „meg kell öldökölnünk”: „a test cselekedeteit a Lélekkel” (13). Harc közben jutunk előre.

A szolga és a fiú. A szolga kötelességtudatból és az urától való félelemből cselekszik. A fiú természetes módon, szeretetből engedelmeskedik. „A szolga nem tudja, mit tesz az ura.” A fiút az apja beavatja dolgokba, tudni fogja, mi miért van úgy, mit miért kell úgy tenni. De ha valamiről nem tudja, hogy miért, akkor is megteszi bizalomból. – A fiúság Lelkét kaptuk: azt a bizonyosságot, annak az örömét, hogy Isten az Atyánk. Ebben benne van az, hogy ismer és szeret minket, hogy ismerhetjük és szerethetjük Őt. Mindent meg tud adni nekünk – azt adja, ami a javunkra van. Nevel, fenyít, „megdorgál, mint apa a fiát, akit kedvel” (Péld 3,12). – „Maga az Atya szeret titeket, mivel ti szerettek engem” (Jn 16,27). Ránk vonatkozik, akik szeretjük Jézus Krisztust. Az Atya Isten az Ő Atyja, és nekünk az Ő áldozatáért lehet az Atyánk.

A Lélek „a mi lelkünkkel” (szellemünkkel) együtt tesz bizonytságot. Ha a mi lelkünk / szellemünk nélkül tenné, akkor nem értenénk, nem tudnánk, hogy ez mit jelent, nem tudnánk örülni neki. Ha csak a „mi lelkünk” tenné a Szentlélek nélkül, nem volna igaz, rajongás lenne. De a Szentlélek összekapcsol Önmagával, és így tesz bizonytságot az Atyáról és a Fiúról. Ez így nemcsak „megértés”, hanem bizonyosság lesz bennünk, igazi közösség Vele.

Örökösei Istennek és örökösársai Krisztusnak. Mi volt az Ő öröksége? Az a dicsőség, „amely már akkor az enyém volt tenálad, mielőtt még a világ lett” (Jn 17,5). Oda tért vissza, és akik az Ővéi, azokat is oda viszi be: az Atyához. „Örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített országot” (Mt 25,34).

De az Ővé volt a szenvedés is, és mi ebben is „örökösársai vagyunk”: „ha vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk”. Vele együtt szenvedni: azért szenvedni, amiért Ő is szenvedett. „Szenvedett egyszer a bűnökért” (1Pt 3,18): az enyémekért is. Ha fájnak a bűneim, ha „szenvedek attól, hogy ilyen vagyok”, akkor Krisztussal együtt szenvedek. Szenvedett a hitetlenségtől (Mt 17,17): mások hitetlensége, az, hogy az egész világ erre rendezkedett be: alapvetően hitetlen – ha ettől szenvedek, ha „nem alkalmazkodom ehhez a világhoz”, ha „mint keresztyén szenvedek” (1Pt 4,16) akkor Krisztussal együtt szenvedek. Ha vállalom, hogy az Ővé vagyok, és azért szenvedek, mert valójában Őt támadják, akkor vele együtt szenvedek.

Nem a dicsőségért szenvedünk (nem azért, hogy meg szolgáljuk). Azért vállaljuk a szenvedést, mert Krisztus elhívott, hogy az Ővé legyek, kövessem Őt, és ebben benne van a szenvedés.

Kegyelem, hogy az Övé vagyok, az is, hogy a Lelkét kaptam, Aki vezet. Méltóság (ApCsel 5,41), hogy vele, sőt érte szenvedhetek, ajándék, hogy az Ő dicsőségében is ott lehetek.

Róm 6,11 Ezért tehát ti is azt tartsátok magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a Krisztus Jézusban.